

други пжтъ. Сѣнка се мѣрна край врачката. Марийка погледна прѣзъ прозореца и видѣ строенъ козелъ съ клонести рога.

Напусто търсѣше Марийка на другия день своята коза. Нѣмаше я никждѣ. „Невѣрна другарка!“ — прошепна тя.

Минаха се много, много мѣсеци. Козата я почти забравиха.

Прѣзъ една зимна вечеръ Марийка се разтжпка по алеята до врачката. Клонитѣ на елхитѣ се бѣха прѣвили къмъ земята подъ тежината на снѣга. Изведнажъ ѝ се стори, че прѣдъ нея седи нѣкой и я гледа. Тя дигна очи и задъ врачката видѣ своята коза. Тя радостно се завтече къмъ нея, но козата избѣга въ гората. Марийка искаше да се доближи до нея. Тя изново избѣга на страна, но слѣдъ малко се спрѣ и погледа Марийка. Марийка все вървѣше къмъ нея, отначало полека, послѣ все по-бързо и по-бързо. Козата бѣгаше напредъ, като се оглеждаше всѣка минута назадъ — дали иде слѣдъ нея старата ѝ другарка. И тъй козата заведе Марийка въ глухата гжстота, кждѣто може би и човѣшки кракъ никога не бѣше стжпалъ. Изведнажъ козата изчезна, тя се скри отъ очитѣ. Марийка се спрѣ и не знаеше накждѣ да върви, когато ненадѣйно до нейния слухъ достигна блѣяние. Марийка се промъкна прѣзъ храститѣ и видѣ падина, запазена отъ всички страни, а посрѣдъ нея двѣ малки яренца и около тѣхъ майката. Сълзи се показаха въ очитѣ на Марийка. Тя прѣдпазливо се доближи до малкитѣ, притисна ги до себе си, гладѣше ги, милваше ги, а майка имъ я гледаше съ нѣженъ, спокоенъ погледъ, пѣленъ съ довѣрие, сѣкашъ искаше да ѝ каже нѣщо. Стѣмняваше се. За щастие нощта бѣше свѣтла и луната изгрѣ надъ гората. Слѣдъ цѣлѣ часъ лутане Марийка срѣщна хората, които бѣха трѣгнали да я търсятъ: всичкитѣ ѝ домашни почнаха да се безпокоятъ отъ нейното дълго отсъствие.

Прѣзъ слѣднитѣ дни Марийка се мжчеше да намѣри легловището на козата, но не сполучи и скоро козата биде забравена.

Една вечеръ Марийка отиде въ градината. Нощта